

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488145

Pro die prima, Consideratio prima. De obligationibus Ecclesiastici ùt creature.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60305)

Sacrorum Exercitiorum

Pars III.

complectens

Considerationes Ecclesiasticis

Personis tum in genere, tum in particulari adaptatas, & præcedentibus meditationibus respondentes.

Consideratio prima.

Pro prima die

De obligationibus, quibus homo Ecclesiasticus obstringitur, consideratus ut creatura Dei.

TU tanquam creatura ex abyſſo tui nihili ineffabilibus omnipotentia divina viribus extractus, contraxisti triplex hoc erga Deum debitum. 1. Teneris obedire Deo, & quæcunque mandaverit, exequi. 2. Teneris te tradere regendum non tuo, sed suo arbitrio, & iudicio. 3. Teneris Dei gloriam procurare, & promovere juxta finem, ad quem creatus es.

I. Considera debitum, quo obstringeris ad obediendum Deo, ut ejus creatura. Omnes alia creaturae obediunt ejus voci. Deus imperat mari, ut, ubi suum litus at-

A 2

tige.

tigerit, hoc non transfiliat, sed ibi confringat tumentes fluctus suos, & exiguis arenulis furorem suum confringi, & extingui sinat; & mare obedit ad nutum. *Præceptum posuit, & non præteribit.* Psal. 148. Imperat soli, ut zodiaci circulum sine vertigine percurrat, & suo ortu diem reducat: & sol obedit exactè: *ordinatione tua perseverat dies* Ps. 118. Imperat stellis, ut splendore suo noctis tenebras temperent, & nobis dormientibus vigilias agant; & obediunt ei sollicitè: *vocate sunt, & dixerunt: adsumus, & luxerunt cum jucunditate ei, qui fecit illas.* Baruch. c. 3. Verbò, omnes creaturæ, rationis expertes, sine omni mora obediunt ultrò voci Creatoris sui: *dixisti, & facta sunt, nec est, qui resistat voci tue.* Judith. c. 16. Solus homo qui rationis lumine ductus, præ omnibus aliis se Creatori subicere, & omnia ejus imperia avidissimè exhaurire deberet, succutit humeros, & jugum excutere parat, suam, non Dei sequens voluntatem. O detestabilem arrogantiam!

Sed repones, hoc argumentum nullius esse ponderis, non stringere. An mirum sit, quòd cæteris creaturis Deo fideliter obedientibus homo solus sæpè recuset obedire? solus homo inter has creaturas ratione, & libertate præditus, in suo positum habet arbitrio, num velit Dei mandatis parere; vel reluctari; cæteræ omnes & ratione, & libertate carent. Verùm audi,
 ipsa

ipsa ratio & libertas homini insita, hominem ad obedientiam Deo præstandam magis, & præ omnibus aliis creaturis, hac facultate destitutis obstringit.

Fingito, à Rege potente uni ex suis subditis in vasto suo regno nobile ac pingue feudum donari, alteri verò concedi, vile, & rusticanum prædium in emphyteusim; si primus contra dominum insurgat, eique perfidè bellum moveat; alter verò fide inviolabili adhæreat suo domino; an non illi suam perfidiam exprobraturus ita intonares? Rex supremus, Dominus tuus exaltavit, & vix non sibimet æquavit te, solo folio superior, & tu tantæ munificentia ita respondes? ingratiissime homunclo! vid'en socium tuum, qui fidem debitam & juratam servavit, integram & illæsam! credisne sufficientem fore excusationem, si rebellis subditus reponeret; mirum non est, quòd socius ille meus contra Regem arma non sumat; vires, & nervus belli, pecuniæ ipsi desunt, nec milites conscribere, alere, aut in aciem educere potest, quod tamen mihi facile est. Crediderim ego, te ex hac ipsa frivola excusatione ansam sumpturum concludendi, eum eo ipso ad majorem obstringi fidelitatem, & submissionem erga Regem, quòd plura, imò omnia ab ipso acceperit, & ipsius donò ac gratiâ id sit, quod est. Si Rex tuus non te ad eum evexisset honoris apicem, quem modò tenes, nun-

quam te illi tam pertrictè opponere fuisses ausus; nunc autem quia tecum tam liberaliter egit, tot bonis & donis te cumulavit, ad arma conclamas, & bellum infers Regi ac Domino tuo tam benigno, & benefico, turpissimæ perduellionis reus!

Similitudinem hanc tibi applica; quadrabit. Si Deus te rationis & libertatis usu privâsset, ut infantes, & amentes, non recusâsset Deo, & ejus justissimis subesse mandatis, sed quia te pleno rationis & libertatis usu dotavit, ideo illi resistere, & ejus jugum suave audes excutere? ille laudandus, qui potuit transgredi, & non est transgressus, & liberè facit, ut non possit transgredi.

II. Considera obligationem & necessitatem, quæ tibi incumbit, ut Deo subsis, & te finas ab ipso regi ad lubitum suum & non tuum, hac status tui conditione contentus.

Deus inter stellas creavit aliquas aliis nobiliores, & primæ magnitudinis, oculorum nostrorum spectacula, & oblectamenta: alias cælo suffixit tam exiles, ut libero oculo ne quidem videri possint. Inter planetas medium posuit solem aureo propriæ lucis thesauro divitem, infimo, & terræ vicinissimo situ collocavit lunam lucis egentem alienæ, quæ hanc stipem auream à sole emendicaret. Supremò locò cælum empyreum collocavit solidum nec minimâ terræ indigens ope; terram posuit scabellum pedum circa centrum mundi, variorum influxu-

um,

um, roris præcipuè indigentem, & sitientem.

Hunc ipsum modum, ac ordinem observat Deus cum hominibus tam in regimine civili, quàm in Ecclesiastico. Alios ad honorum & dignitatum apices, ad gubernacula Reipublicæ evehit, aliorum capitibus, à quibus adorantur, imponit, nulli subjectos; alios deprimat, & aliorum pedibus subternit, aliorum ope indigentes, & à quovis etiam minimo eorum nutu dependentes. Alios vult esse nobiles, illustri prognatos stemmate, alios ignobiles de plebe natos; alios divites, alios pauperes & mendicos; alios sanos ac robustos; alios debiles & ægrotos; alios felices & prosperâ semper fortunâ utentes; alios semper afflictos, & cum adversa & novercante fortuna luctantes. Omnis creatura rationis experta contenta est eo, quem Deus ipsi præfixit, locò; quidquid grave est, ubi determinatum sibi terminum, & centrum attigit, cursum & motum suum sistit, & quiescit, & si Peripateticis credere juvat, cum motu ipsam etiam gravitationem & motûs radicem amittit, quippe quæ finem suum unicum, propter quem indita fuerat, jam consecuta sit, & quietè possideat.

Ita oportet te quoque quietum, & contentum vivere in eo loco, officio & statu, tam in politica & sæculari, quàm in Ecclesiasticâ, & religiosâ republicâ, & hierarchiâ, omni deposita ulteriore inquietudine, aut

querela, si non detur ascensus ad altiora. Sic Paulus argumentatur & concludit ad Rom. c. 9. *Nunquid dicit figmentum ei, qui se finxit, quid me fecisti sic? an non habet potestatem figulus luti ex eadem massa facere aliud vas in honorem, aliud verò in contumeliam.*

III. Considera debitum, quo obstringeris, procurandi, & promovendi gloriam Dei. Finis omnium creaturarum est Deus. *Omnia propter semetipsum operatus est Dominus. Prov. 16.*

Quemadmodum creaturarum omnium principium & origo est Deus, ita earundem finis ultimus pariter est Deus, non tamen finis utilitatis, sed excellentiæ; licet enim Deus nec creaturâ, nec ulla re, vel operatione creaturæ opus habeat, nihilominus ab omnibus strictè exigit, ut Deum glorificent. Hoc tributum exactè pendunt cœli, cum planetis, & conjunctarum in firmamento stellarum manipulis, sive constellationibus: *Cœli enarrant gloriam Dei, & opera manuum ejus annuntiat firmamentum. Psal. 18.* Hinc David omnes creaturas indiscriminatim invitat ad Deum laudandum: *Laudate eum sol & luna Pl. 148.* cum omnibus aliis quas ibi enumerat. Davidem imitati sunt apud Danielelem tres pueri in fornace Babylo-nica, ubi c. 3. descriptum legitur mirabile illud Canticum, in quo ad laudes DEO dicendas excitant cœlum & terram, & omnia, quæ in eis sunt.

Ad tribunal te ipsum voca, & rigidè examina

mina, an in omnibus tuis operibus quæras gloriam DEI, & non potius tuam propriam. DEUS gloriæ suæ tenacissimus, & zelotypus æmulator est, quod ipsemet per Isaiam declarat Cap. 42. *Gloriam meam alteri non dabo.* Si tu ipsi de hoc thesauro aliquid clepis, & suffuraris, subtrahis ipsi id, quod unum ipsi potest subtrahi. Sed væt tibi! gloriâ, quam tam studiosè venaris in terra, nunc in tempore carebis in vita altera, in æternitate. Illis, qui vanam gloriolam, & laudem humanam aucupantur, dum eleemosynas distribuunt, orationes fundunt vel alia pia, & DEO alioquin grata opera exercere solent dissentè Christus prædicit Matth. c. 1. *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Quam enormis stultitia, ut captes auram popularem, quæ statim instar fumi, vel vaporis tenuis evanescit, jacturam facere boni, ac præmii æterni!

Consideratio secunda.

Pro prima die, secunda.

De obligationibus, quibus homo Ecclesiasticus obstringitur, consideratus ut homo.

Tibi, quatenus homo es, triplex incumbit obligatio. 1. ut observes legem naturæ, 2. ut ducem sequaris rationem, non passio.